

Endless Love

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tuyển tập truyện ngắn “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

“Nếu 1 ngày em thấy bóng chị bên cửa sổ, đừng sợ mà hãy mỉm cười với nó nhé. Vì chị chỉ muốn biết em có hạnh phúc không thôi. Kể cả khi là sương khói, chị cũng không làm đau người chị yêu”.

Có lẽ người ta sẽ nghĩ tôi là một đứa dở người, à không, chắc chắn bất cứ ai nhìn thấy tôi bây giờ cũng đang nghĩ tôi là một kẻ điên. Vì chẳng đứa bình thường nào ngồi giữaa đồng trống ngơ ngẩn nhìn về xa xăm, miệng lẩm bẩm vài câu trong bài hát Endless Love với nước mắt tuôn dài...

Tôi đấy, một đứa sống 23 năm rồi nhưng vẫn không thể tìm ra mục đích sống của mình. Đúng hơn là tôi đánh mất nó 5 năm về trước.

Vâng, tôi vừa mới chia tay với cô bạn gái mới nhất, tức là trước đó tôi đã chia tay với hàng tá cô bạn gái như thế rồi.

Bạn sẽ hỏi thế thì có gì phải khóc? Ừ tôi có nói là tôi khóc vì chia tay với bạn gái đâu.

Tôi khóc vì tôi nhận ra, dù tôi có quen và chia tay với bao nhiêu người nữa thì cũng chẳng bao giờ quên được hình bóng thân thương ấy – người con gái mang mùi hương hoa Nguyệt Quế.

Ngày ấy tôi mười bảy và chị mười chín.

Một buổi chiều mưa dầm, sau khi vật vã với đồng bài tập tôi tự thưởng cho mình một tách Espresso đen đặc. Quán café nhỏ nơi gốc phố vắng tanh, dễ hiểu thôi, thời tiết như thế này nếu không phải vì bất khả kháng thì ai mà muốn ra đường.

Xoay xoay tách café trên tay và nghĩ: trừ đứa rồi hơi như tôi. Tốt thôi, chẳng ồn ào.

Tôi nhắm mắt hít hà mùi hương gây nghiện từ tách café trên tay và giật mình

vì bỗng dưng mùi của nó thật lạ.

Tôi gọi anh chủ quán và hỏi:

- Anh ơi tại sao hôm nay Espresso của em lại có mùi hoa Nguyệt Quế vậy?

- Chắc nhóc nhầm, làm gì có Nguyệt Quế quanh đây – Anh lúng túng gãi đầu.

- Em không nhầm đâu. Anh cho em một tách khác nhé! – Tôi nháy mắt, ngụ ý chẳng sao đâu nếu anh lỡ tay.

- Hoa Nguyệt Quế không thơm sao? – Một cô gái vs áo pull quần jean ngắn tự dưng ngồi xuống đối diện tôi và nhìn tôi ngơ ngác. Tôi biết chị. Nhà chị ở đầu phố, ngôi nhà cao nhất, và to nhất thị trấn này.

- Ra là do chị - Tôi lập tức hiểu ra nguyên nhân làm tách café của mình loạn mùi, trên tay Chị là một nhánh hoa Nguyệt Quế long lanh nước.

- Em không thích sao? – Đôi mắt to đen nhấp nháy.

- Rất thơm, nhưng café của em thơm hơn. – Tôi ngoảnh ra phía cửa, không muốn nhìn vào đôi mắt trong veo ấy.

- Em có muốn thử không? – Chị đẩy về phía tôi tách trà nghi ngút khói anh vừa mới mang ra.

- Nó là gì? – Tôi chau mày nhìn cái thứ nước vàng vàng, bên trên là những cánh hoa trắng muốt.

- Trà Chung Thủy, được pha từ gừng và cánh hoa Nguyệt Quế.

- Em không biết ở đây có loại trà kì lạ này. – Tôi đẩy trả tách trà về cho chị. Tôi không thích cái tên của loại trà này.

- Là cô ấy dạy anh pha chế nó, tên cũng là do cô ấy đặt – Anh đặt tách café mới của tôi xuống bàn và theo thói quen tiện tay thả vào đó viên đường bé tẹo.

- Em không biết tự cho đường vào café sao? – Chị lại giương đôi mắt to tròn kia ra nhìn tôi.

- Em không thích đường. - Tôi có cảm giác đôi mắt ấy muốn biết tất cả về mình, lạ thật.

- Là anh không muốn nó uống café không đường nữa, có đắng phải có ngọt chứ - Anh xoa đầu tôi như một đứa nhóc mới lên ba.

- Vậy thì đừng uống cafe nữa, uống cái này nhé. – Chị lại đẩy tách trà về phía tôi – Em sẽ thích nó.

- Được thôi! – Tôi miễn cưỡng nhắc tách trà nóng hồi lên nhấp một ngụm, cơ mặt tôi giãn ra, từng thớ thịt cảm thấy rõ sự ấp áp và dễ chịu.

- Rất tuyệt đúng không? – Chị cười, lộ hàm răng trắng đều như bắp, nụ cười làm bừng sáng cả góc quán đang bị nuốt chửng bởi cơn mưa không ngớt.

- Từ nay anh thay Espresso của em bằng trà Chung Thủy nhé anh – Giọng tôi lọt thỏm vào giữa tiếng cười của chị và tiếng mưa nặng hạt.

...

Tôi và chị xích gần nhau hơn nhờ những cơn mưa lạnh buốt và tách trà thơm lừng ấm sức. Chị hay hẹn tôi đến quán vào những chiều cuối tuần, đơn giản vì tôi và Chị đều phải đi học. Và lần nào tôi cũng ngửi thấy mùi hoa Nguyệt Quế dịu dàng, không phải là từ ly trà, nó tỏa ra từ da thịt Chị.

Chúng tôi có cùng sở thích im lặng ngắm mưa, im lặng đi dưới mưa, im lặng nhìn cuộc sống hối hả.

Chị thường nhâm nhi trà và nghe mãi bài nhạc Endless Love của Michael Jackson ft. Diana Ross.

Tôi thường im lặng quan sát chị, tôi biết mình có thể và mình muốn ngồi cả ngày như thế chỉ để quan sát chị.

Chúng tôi rất ít khi nói chuyện với nhau, hầu hết thời gian đều là để im lặng. Chị suy nghĩ cái gì, tôi không biết, còn tôi nghĩ cái gì, bạn biết đúng không.

:))

Chị rất đẹp, tinh khôi như nắng hạ, nhưng tâm hồn Chị lại ủ mị và ướt át như mưa mùa đông.

Chị hay cười, nhưng đằng sau đôi mắt kia lại là cả một khoảng trời chưa ai khám phá được...

- Đang nghĩ gì mà nhìn chị ghê thế? – Chị gõ nhẹ vào mũi tôi.

- Tại sao chị thích màu trắng vậy? – Tôi hỏi thế vì lâu nay Chị luôn mặc những chiếc váy hay những chiếc áo pull trắng tinh khôi, ngay cả đôi giày thể thao chị hay mang cũng màu trắng nốt.

- Tại sao em thích màu đen vậy? – Rõ ràng là chị muốn làm tôi khó xử nhưng đôi mắt chị lại ngây thơ đến độ tôi nghĩ chị thật sự chỉ muốn biết thôi.

- Vì em thích, thế thôi. – Tôi tránh ánh nhìn của chị, nó làm tim tôi chẳng bao giờ chịu nằm im trong lồng ngực.

- Có thích chị không? – Chị hỏi câu ấy với vẻ mặt của một đứa bé đang muốn biết “Cá ở dưới biển có đi vệ sinh không” đấy, thật sự như thế đấy.

- Không, em chẳng thích chị tẹo nào. – Tôi chun mũi, thè lưỡi ghẹo chị, thế mà mặt chị bí xị như bánh bao chiều.

- Mình dầm mưa nhé! – Chị đứng lên đi về phía cửa, đưa tay hứng những hạt mưa trong suốt.

- Chị sẽ không bệnh đâu nhỉ - Tôi khẽ chạm vào bàn tay bé nhỏ và lạnh ngắt của Chị. Cả hai hòa mình vào cơn mưa.

Thế mà hôm sau chị sốt thật, nhắn đi cho tôi vồn vện có ba chữ: “Chị bệnh rồi.”

Vừa tan học tôi phóng xe ngay ra tiệm mua thuốc cho chị, mua cả cháo và sữa dù thừa biết ở nhà chị sẽ không thiếu bất cứ thứ gì.

Cánh cửa sắt to lớn nhích từng chút một, bên trong là cả 1 tòa lâu đài, tôi ngỡ

ngàng nhìn vào trong, thì ra chúng tôi cách nhau không chỉ một cánh cửa sắt.

Dắt xe dọc theo con đường rải đá bi, hai bên là hai hàng Nguyệt Quế đang nở hoa trắng xóa, ngay khi cách nhà chị một trăm mét tôi đã có thể ngửi thấy mùi hoa rồi. Toàn lầu đài đồ sộ, căn phòng rộng thênh thang, chiếc giường trắng to tướng, chị bé nhỏ và cô đơn ngay trong chính ngôi nhà của mình.

Chị sốt rất cao. Tôi dành cả phần thời gian còn lại trong ngày để chăm sóc chị, chườm khăn lạnh, cho chị uống nước, cho chị ăn, và canh chị ngủ. Tôi tự hỏi, ba mẹ chị đâu rồi.

- Họ làm gì có thời gian cho chị - Chị cười buồn.

- Tất cả thời gian em có, sẽ dành cho chị. – Tôi vuốt nhẹ tóc chị, chị thật mong manh.

- Cho chị ôm một cái nhé.

- Muốn ôm thì ôm, em toàn xương không đấy. – Tôi chưa dứt lời đã cảm thấy vòng tay của chị, rất chặt, rất ấm.

Từ lúc ấy tôi có thêm một người để bảo vệ, có thêm một mục tiêu để cố gắng, và có thêm những ước mơ. Chúng tôi giữ gìn tình cảm chị em suốt một năm trời, đến một ngày tôi không còn muốn ở bên cạnh chị như một đứa em nữa, tôi muốn đi xa hơn.

Tôi nói cho anh biết điều mình đang ấp ủ, anh ái ngại nhìn tôi.

- Em suy nghĩ kĩ chưa? Liệu cô ấy sẽ chấp nhận? – Anh tỏ ra lo lắng.

- Nếu không nói ra, em sẽ phát điên đấy, giúp em nhé. – Tôi kéo áo anh ăn vạ. Tôi biết anh nghĩ gì, tôi kém Chị tới hai tuổi, chúng tôi ở hai thế giới khác nhau, và hơn hết tất cả các lí do...tôi...nhưng tôi mặc kệ, tôi cần một vị trí khác, để có thể che chở chị nhiều hơn.

- Ủ, chẳng có cách nào khác, anh sẽ chuẩn bị tất cả, chỉ cần mang cô ấy đến đây thôi. – Anh giấu một tiếng thở dài, lặng lẽ quay vào trong quán.

Xin chị một cái hẹn vào đúng ngày mà một năm trước chị nhẹ nhàng nhảy

vào cuộc đời tôi.

Trước khi đến quán của anh, tôi chở chị dạo quanh những con đường chúng tôi đã đi qua, chở chị ra cánh đồng lớn phía sau nhà chị – nơi mà chị thường gọi là “Đồng Chờ”. Tôi hỏi Chị về cái tên này nhiều lần, nhưng lần nào chị cũng quay đi.

- Nhóc à. – Chị dụi mặt vào lưng tôi gọi khẽ.

- Sao thế chị?

- Mình yêu nhau nhé nhóc. – Giọng chị run run, hai bàn tay siết chặt áo tôi.

- Chị nói gì? – Tôi giật mình thẳng gập, làm cả cơ thể chị đổ lên tấm lưng nhỏ bé và gầy guộc của mình.

- Đau quá nhóc à, em không thích sao? – Chị nhắm mắt, lấy tay xoa xoa chóp mũi.

- Chị nói lại đi được không? – Tôi nhảy xuống xe, xoay mặt chị đối diện mặt mình, giọng tôi vỡ òa trong hạnh phúc.

- Khờ, chị yêu em. – Đôi gò má trắng hồng của chị ửng đỏ, môi mím chặt và mắt long lanh nước.

- Em là đứa hạnh phúc nhất thế gian. – Tôi ôm chặt lấy chị, chẳng phải điều kì diệu nhất đã đến với tôi rồi sao???

Chị bước vào quán và ngỡ ngàng trước vẻ đẹp lung linh. Anh là người khéo tay nhất thị trấn này mà.

Chị kéo tay tôi hỏi nhỏ hôm nay là ngày đặc biệt gì, tôi cười trừ “À ừ, anh làm kỉ niệm một năm mình gặp nhau”. Tôi cố ý nói to để anh ở trong cũng nghe thấy, chỉ thấy anh cười nhẹ. Chẳng biết anh nghĩ gì.

Sau này tôi có kể lại cho chị nghe về kế hoạch của tôi ngày ấy. Chị xoa xoa má tôi và nói “Thật may đã không làm nhóc phải khó xử”.

Tôi chẳng hiểu câu đó có ý gì, nhưng tôi chắc chắn một điều. Chị làm gì cũng

nghĩ cho tôi trước.

Khoảng thời gian nửa năm sau đó, chị chôn tôi trong hạnh phúc, kỉ niệm tất thấy là một màu hồng yên bình.

- Chị ơi gọi em là chồng đi nhé!! – Tôi kéo áo chị, nhăn nhó như đứa bé đòi kẹo.

- Không có đâu, vẫn phải gọi là chị thôi. – Chị quay đi, mặc kệ tôi mếu máo.

Chị bảo xưng hô không quan trọng, chỉ cần tình cảm tôi dành cho chị nhiều lên theo thời gian là được, chị muốn giữ mãi phút giây ban đầu tôi cất tiếng gọi chị thôi.

Tôi trẻ con, cứ nghe bạn bè gọi nhau vợ vợ chồng chồng rồi lại về mè nheo với chị, dù tôi có ăn vạ thì chị cũng chỉ dỗ bằng vài viên kẹo bông đáng yêu, vài thanh socola ngọt lịm rồi thôi. Từ khi biết chị, tôi đắm ra hảo ngọt.

- Sao em không nói yêu chị bao giờ vậy nhóc?

- Vì chị không gọi em là chồng!!! – Tôi chỉ viện lí do để lẩn tránh, tôi có lí do của riêng tôi, nếu chị không biết, thì mãi mãi không biết sẽ tốt hơn, và vì tôi thật sự không biết, như thế nào mới gọi là yêu....

- Nhưng chị yêu em, lắm lắm. – Chị cười rồi hôn nhẹ lên má tôi, ừ ai mà không biết điều này nhỉ.

Tôi là một đứa yếu ớt và bé tẹo tèo, tôi không biết tại sao chị yêu tôi, chị xinh đẹp và có nhiều người vây quanh. Tôi chìm trong đám đông vây quanh chị, hoàn toàn không nổi trội. Chị 1m65 còn tôi...1 đứa nhóc với chiều cao 1m56.

Khi hôn chị tôi toàn phải kiễng chân. Thật mất mặt.

Anh bảo chị cần sự che chở của tôi, còn tôi luôn cần sự che chở của anh. Ngày nào anh cũng không quên mang cho tôi vài hộp sữa.

Có lần chị đã khéo léo nhắc tôi về điều này, tôi cười, anh là anh trai, chị ạ.

Tôi ngủ quên trong sự may mắn của bản thân và quên rằng Trà Chung Thủy

có ngọt thì cũng phải có cay.

...

Chị hay trêu tôi ẻo lả nên sẽ không làm được cái nọ, không làm được cái kia. Tôi bảo, chỉ cần tôi muốn cái gì tôi cũng làm được. Chị bảo tôi sẽ không bơi được, tôi quyết định đi học bơi, cuối cùng tôi bơi được. Chị thường kẹo. Chị bảo tôi không thể kiêu vũ, tôi học khiêu vũ. Chị bảo tôi không thể học nổi một câu tiếng Nhật, tôi lếch thân tập tành Aishiteru.

Tất cả những thứ Chị nói không, tôi đều chứng minh mình làm được, mỗi lần như vậy, tôi thấy mắt chị lại buồn.

“Vậy nhóc cũng sẽ quên được chị nhé”...

Tôi im lặng không nói, tôi định ninh sẽ chẳng bao giờ tôi phải quên đi Chị cả.

- Cái gì chị cũng sợ sao? – Tôi hỏi khi thấy chị mếu máo với con sâu bé tẹo trên tay áo.

- Ủ, cái gì chị cũng sợ.

- Tại sao?

- Vì chị không biết phải làm gì với chúng cả.

- À há.

- Em sợ gì vậy nhóc? – Chị nín áo tôi hỏi nhỏ.

- Em sợ ma. - Tôi chuối mặt thành thật trả lời.

- Ma có gì mà sợ.

- Tuổi thơ của em gắn liền với những câu chuyện rùng rợn, chị sẽ không muốn nghe đâu.

- Ủ, chị chẳng muốn nghe đâu. Còn gì nữa không?

- Không, không gì nữa cả.

- Nhóc nè, nếu một ngày em thấy bóng chị bên cửa sổ, đừng sợ mà hãy mỉm cười với nó nhé. Vì chị chỉ muốn biết em có hạnh phúc hay không thôi. Kể cả khi là sương khói, chị cũng không làm đau người chị yêu.

- Không được nói bậy, chị phải mãi bên em, cấm chị đi đâu hết. – Vòng tay tôi siết chặt chị hơn, lần đầu tiên sau bao nhiêu đó thời gian tôi đặt một nụ hôn lên môi chị.

Tôi, chị và anh. Cả ba chúng tôi đều mang trong lòng một bí mật, nhưng chẳng ai có thể giữ mãi bí mật cho riêng mình.

Một ngày Chị thì thầm vào tai tôi “Anh yêu thầm em đấy nhóc”.

Tôi chết trân, mắt trắng dã nhìn về nơi gốc phố. Em xin lỗi.

Bí mật của tôi cuối cùng cũng không thể giấu được.

Chị nhìn thân hình không mảnh vải che thân của tôi với đôi mắt vô hồn, thật sự hoàn toàn vô cảm. Chị chạy về phía biển đêm đang thét gào.

Tôi tìm thấy chị trên một tảng đá phía trời tây. Lặng lặng đứng bên chị và nhìn vào màn đêm đen đặc.

- Sao không nói cho chị biết?

- Em xin lỗi, em nghĩ chị sẽ không chấp nhận.

- Nếu chị thật sự không chấp nhận?

- Em sẽ biến mất ngay.

- Em là đứa đáng ghét, định bao giờ mới nói?

- Còn giấu được, em sẽ không nói, chị vẫn yêu em chứ.

- Tại sao không?

Để trở nên mạnh mẽ trong mắt chị, tôi quyết định đi học võ. Mỗi tuần ba buổi tập, tôi cứng cáp và manly hẳn ra.

Chị nói vẫn thích thân hình mềm mại như kẹo bông của tôi ngày nào. Tôi chỉ cười: “kẹo bông làm sao mà bảo vệ chị.”

- Chị không thích em học võ. Bỏ đi – Chị nói thế nhưng tôi vẫn chăm chỉ luyện tập. Lần đầu tiên tôi cãi lời chị.

Tinh thần thượng võ mà sư phụ truyền đạt lại thấm ngấm vào máu tôi.

Tôi và chị đang dạo phố thì nghe mọi người hô hoán phía trước. Hình như có một tên cướp đang chạy về hướng tôi và chị. Tôi định nhảy xuống đường thì chị níu lấy áo tôi “Đừng mà”, tôi gạt tay chị và phóng về hướng tên cướp, lần cuối cùng tôi cãi lời chị.

Một con dao bấm trắng lóa chia thẳng vào ngực tôi, một lực đẩy kinh hồn làm tôi văng vào lề đường, tiếng thét la chói tai và mùi máu tanh xộc thẳng lên mũi... Chị nằm im trong vòng tay của tôi, với lưỡi dao sắc nhọn ghim vào ngực. Chị đã đỡ nhát dao ấy cho tôi, cho đứa vô dụng như tôi.

- Em sẽ quên được chị nhé nhóc? – Chị thoi thóp.

- Không, không bao giờ, chị ơi mở mắt ra nhìn em đi, chị ơi. – Tôi ôm lấy thân hình không còn chút sức lực của chị gào thét.

- Chị yêu em.

- Chị ơi, không, không, đừng mà, đừng bỏ em, nhìn em đi, em xin chị. Khônggggggggggggggggggg...- Tiếng thét ấy vang vọng cả bầu trời, mưa không ngớt, cơ thể chị lạnh dần, tôi đã mãi mất Chị.

Ngày đưa tang chị, tôi chẳng bước nổi một bước. Anh phải cõng tôi tiễn chị. Anh vẫn im lặng tới tận giây phút ấy.

Tôi nhốt mình trong phòng suốt một tuần sau đấy, thân hình gầy guộc, da tái nhợt và xanh xao.

Anh tới gặp tôi, nhìn tôi và cay đắng nói: “Cô ấy vẫn rất yêu em, luôn luôn

như thế, sống luôn phần cô ấy nhé.”

Rồi anh bỏ đi biệt xứ.

Cho đến bây giờ tôi vẫn sống, nhưng không biết mình sống vì cái gì.

Tôi vẫn có những mối quan hệ nhưng vẫn chẳng trả lời được thế nào gọi là yêu.

Từ ngày đó tôi biết sợ nhiều hơn, sợ mùi máu tanh, sợ đau khổ, sợ mất mát, và sợ khi ai đó yêu mình quá nhiều.

Tôi có thể làm được mọi điều, trừ việc quên đi Chị.

Nỗi đau ấy...là mãi mãi.

“Bí mật của cô ấy ư, ngay từ đầu cô ấy đã biết em là con gái”

Ngày 10-11-2013, mail từ người có nick name Trà Chung Thủy.